

SLOVENEK.

Političen list za slovenski narod.

Po pošti prejemani velja:

Za celo leto predplačan 15 gl., za pol leta 8 gl., za četrt leta 4 gl., za jeden mesec 1 gl.40 kr.

V administraciji prejemani velja:

Za celo leto 12 gl., za pol leta 6 gl., za četrt leta 3 gl., za jeden mesec 1 gl.

V Ljubljani na dom pošiljan velja 1 gl. 20 kr. več na leto.
Posamezne številke po 7 kr.

Naročnino in oznanila (inserate) vsprejema upravnništvo in ekspedicija v „Katol. Tiskarni“, Kopitarjeve ulice št. 2.

Rokopisi se ne vračajo, nefrankovana pisma ne vsprejemajo.

Vredništvo je v Semeniških ulicah št. 2, I., 17.

Izhaja vsak dan, izvemši nedelje in praznike, ob pol 6 uri popoldne.

Štev. 232.

V Ljubljani, v ponedeljek 11. oktobra 1897.

Letnik XXV.

Kopitar-Vukova slavnost.

Z Dunaja, 10. oktobra.

„Neštevilkokrat sta bili imeni Kopitar in Vuk skupno imenovani, dokler sta še živela, dokler sta kot iskrena prijatelja na Dunaju v vzajemnem delu občevala ter od tukaj sadove svoje delavnosti pošiljala v svet. In po smrti, ki je Kopitarja pobrala leta 1844, dočim je umrl njegov mlajši prijatelj leta 1864 — oba sta umrla na Dunaju, oba sta počivala doslej na pokopališču sv. Marksa — so hvaležni potomci znali ceniti obeh neminljive zasluge ter povzdignili ju kot dve svetli zvezdi v višave slovenskega napredka v spomin na velepomoljiv čas, ki sta ga skupaj preživela.

In ta vzajemnost v življenju in delovanju obeh mož dala je povod izredni slavnosti, ko prenesó obeh telesne ostanke z dunajskega pokopališča v domačo zemljo, Kopitarjeve v Ljubljano, Vukove v Beligrad. To so hoteli že tedaj storiti, ko je bilo opuščeno pokopališče pri sv. Marksu leta 1873. Tej želji srbske vlade pa se je ustavljala Vukova hči, temeljito omikana Mina, vdova Vukomanovičeva, ki se ni hotela ločiti od groba svojega očeta. Umrla pa je l. 1894, njeno truplo so tudi prepeljali v Beligrad, in tako je bila jedina ovira odstranjena.

Isto je nameravala s Kopitarjevimi telesnimi ostanki „Matica Slovenska“. Ker pa sta oba bila nerazdružna prijatelja v življenju in se morala ločiti po smrti, torej je jako srečna misel, da se slavnost prenosa vrši skupno in tako tudi vnanje proslavi njuna prijateljska zveza.“

Tako piše v sobotnem dunajskem uradnem listu znani slavist dr. Vatroslav Jagić. In ta redka, pomenljiva slavnost se je vršila danes ob 2. uri popoldne. Zbrali so se na oddaljenem pokopališču malone vsi odličnejši dunajski Slovani, mej njimi mnogo državnih poslancev: slovenskih, hrvatskih,

rusinskih in čeških. Kraljevo srbsko akademijo vednosti so zastopali bivši ministerski predsednik Novaković, državna svetnika Georgjević in Nežić. Odličnega slovanskega občinstva je bilo na stotine, in kar je posebno vzradostilo, je to, da je dunajski župan dr. Lueger sam počastil to slavnost. Obe krsti sta bili položeni jedna poleg druge pred križem v svežem zelenju. Češki klub državnih poslancev je položil na krsti dva krasna venca s trakovi in napisom Kopitarju „Velikemu učenjaku“, Vuku „Baditelju naroda“. Na Kopitarjevo krsto so položili dragocen venec s trakovi in napisom dunajski Slovenci. Cerkveno opravilo ob krsti Kopitarjevi je izvršil državni poslanec prelat Einspieler ob asistenciji državnih poslancev dr. Kreka, Zičkarja in dr. Zitnika.

Molitve ob Vukovi krsti so opravili pravoslavni duhovniki. Na to dvorni svetnik Suklje v slovenskem in nemškem jeziku naglašá pomen te slavnosti ter se zahvali vsem, ki so s svojo navzočnostjo počastili spomin obeh slavnih in zaslužnih Slovanov, posebno pa županu dunajskemu, ki je kot Nemeec pokazal navzlic narodnostnim bojem, da je vednost mednarodna.

Dr. Lueger na to v kratkem, a izvrstnem govoru, ki je mnogim solze privabil v oči, naglašá, da vé ceniti zasluge Kopitarjeve in Karadžičeve za slovenski narod in srbski. Kot župan dunajski je dolžan prisostvovati tej slavnosti, kajti oba sta mnogo let živela skupaj na Dunaju in tukaj delovala vsak za narod svoj. Kopitar bil je veleum, da je celo prvi nemški pesnik v Avstriji, Grillparzer, brez zavisti njemu prepustil službeno mesto. In Vuk Karadžić je svetovno zaslovel, občeval pismeno s slavnimi Nemci bratoma Grimm, Goethejem in drugimi. In lepo je, nadaljuje Lueger, da narod zna ceniti svoje može. Peljite torej, konča Lueger, telesne ostanke v domovino domačo. Tam naj rojaki molijo za nju večni mir, tam naj se naučujejo za

idejale, katere sta gojila pokojnika. (Živio-, slava- in hoch-klici!)

Odkrito povem, da je učeni Srb Novaković sicer v krasnem govoru slavil našega Kopitarja in naš neutrudno delavni dr. Murko duhovito opisaval zasluge Vukove za narod srbski in Slovane sploh, vendar besede iz ust Nemca dr. Luegerja segale so vsem navzočim Slovanom globokeje v srce. Tu na tujem, v vednem šumu germanskih valov človeka presunejo besede, katere govori trd, toda vri Nemeec Slovanu v slavo. Vsi Slovani smemo biti hvaležni odličnemu možu, ki sedaj sedi na stolici dunajskega župana.

Slovensko pevsko društvo je pod vodstvom gospoda Hubada zapelo štiri žalostinke, mej njimi naši „Oče naš“ in „Blagor mu“. Krsti so prepeljali v spremstvu na južni kolodvor, od koder se pripelje v Ljubljano, odnosno v Beligrad. V Ljubljano spremita Kopitarjeve ostanke dr. Mantuani in dr. Murko.

Da bi vsem ostale v spominu lepe in umestne besede Murkove: Delujte za narod neutrudljivo, a nesebično!

„Kulturkampf“ na Laškem.

I.

Katoliška misel, ki zopet preletuje o koncu „naprednega“ XIX. veka od liberalizma toli varane narode, prešinja vse bolj tudi srca italijanska ter jih podžiga na krepko katoliško dejanje. Povsod, a zlasti po gornji Italiji se snujejo združbe in zadruge, ki je njih smoter oživiti v omikanih in prostakih katoliško zavest, da vera ne bode več izgnanka brez pravde, ampak da se ji vrne ona čast in ono mesto, ki ji gre, čast in mesto med prvimi idejami, ki z životvorno silo obrazujejo narodovo kulturo. Svoboda in enakost in bratstvo, te silovite ideje naše dobe, le iz vere morejo zajemati blagodatno prera-

LISTEK

Spomini na Kredarico.

F. S. Finžgar.

(Dalje.)

V koči je bilo že vse živahno. Prvi znanec, na katerega sem naletel že v kuhinji, bil je gospodar Triglavske kočice — Pekovec iz Bohinja. Mož ima zanimivo preteklost. Svoje dni je bil dijak, potem je pa preromal dokaj matere zemlje in se slednjič zopet vrnil v tih bohinjski dom. On govori gladko slovenski, hrvatski, nemški in laški.

Lahko smo ponosni Slovenci na takega gospodarja. Ta mož je bil toraj prvi znanec. Zakaj? Ker je Bohinjec, jaz sem pa ondi nekaj časa duše pasel in tudi s tem možem marsikako pametno razdri, pa tudi neumno užagal. Prvič sva trčila skupaj, ko je bil v vasi pri svojem sošolcu-župniku. Seznanila naju je tam ista usoda pri onih vražičevih podobah, ki se vojskuje zmetavajo sredi mize. Bila sva vedno pri tisti partiji, „kateri sreče dar je bila klofuta“. Prehladila sva se vsak za par rajnskov; ali morda samo zaradi gole nesrečne sreče tudi ne. Zakaj nasprotniki niso imeli samo sreče, marveč

tudi dokaj širše znanstveno obzorje na tem vojnem polju in vso drugačno praktično taktiko. In tedaj sva se jednoglasno zjedini v reku: „Prattica piu, che gramatica“. Torej „quod erat demonstrandum“, z gospodarjem Pekovcem sem bil znan.

Prišedši skozi kuhinjo stopim v prostorno obednico, z dvema dolgima mizama. Bili sta že dokaj zasedeni. Po tako dolgi poti vsak rad sede in počije ter si kaj privošči. Vsak je imel dosti opraviti. Nosači so si brisali pot, katerega so jim izzele težke bisage, vreče, plašči, pledi, putrehi, nahrbtniki, siti jestvil in pijače.

Dasi se pred nismo menili zanje, baral je sedaj vsak po svojem nosaču. Vsak gospodar je hitro izvlekel, piščancevo bedresce, meseno klobaso, slastni sir in domači ali pa kupljeni kruh. Ob tem pa je vsak klical in naganjal ubogega Pekovca, da mu zavre ali čaj, ali zvari kavo, segreje konservo gulaža, telečje glave, govejega jezika, ali pa mu nalije kozarček kónjaka; zopet drugi so poželeli butelj piva, vina, tako, da je ubogemu gospodarju vedno padal stari, zarujaveli in zverženi ščipec z nosa, ko je hitel v klet, iz nje k ognjišču, naspil kave in čaja v krope, prideval na ogenj polén, pa zopet donášal v obednico naročenih stvari. Ko smo se mi nekoliko poživili in podprli, prišla je

družba s Triglava in še zadnji potniki iz doline. Med njimi je bil tudi g. Aljaž. Ta je prisopel s svojo slavno okovano palico v kočico, tam se postavil v sredo, naslonivši se ob palico ter pregledaval raznobojno množico najrazličnejšega kalibra. Mej duhovske dostojanstvenike se je vmešal preprosti Dovžan v kvdrastih čevljih in rašovnatih hlačah, sredi gospodske družbe so sedela kmetska dekleta; celo priletne mamice so zadovoljno migale s suhimi bradami ter obirale počasi nalašč za to romanje spečene potice ter se niso bale suknjačev ne teh ne onih. Bili smo vsi jednega srca in jedne — misli — strmeli vsi za jednim namenom, da prisostvujemo slovesnemu gorskemu prazniku.

In sredi te množice je stal Aljaž, kot črednik sredi ovac, ki se gnetejo krog pastirja na večer v staji, ali, da ne bo hud name, naj ga prispodobim bolj klasično, kot Homerov „πομῖνον λαών“, kot „σκίπτουχος βασιλεύς“.

Brž je poprašal, jeli smo vsi srečno prišli, če se ni znabiti kdo poškodoval, če smo dobili zahtevanih jedij in pijač. Potem je šel zopet ven, da mu kdo ne lazi po noči krog kočice in se ne prevrne čez skalo ter se potolče. V tem ko je Aljaž nadzoroval, skrbel, ukazoval ter hodil z gorskim žezlom po in krog kočice, zabavali smo se mi kar najpri-

dohodnine, je ravno tisto. Občinski sluga okliče pred cerkvijo: „Do 10. oktobra najkasneje naj se vložé izkazi vseh v hiši stanujočih oseb. Predpisani obrazci se dobé pri davkarijah.“ Ljudje zopet deró k davkariji. Prvi dobé obrazce. Večina izmed njih gre prazna nazaj. Ali je tako postopanje oblasti dostojno? Bodo li tem potom ljudje dobili zaupanje do c. kr. gosposk? Ali mora kdo ljudem oporekati, če govore: „Za norca nas ima gospoda.“ Ali ni tudi nespametno, da mora vsak lastnik najmanjše hribovske hišice sestavljati take izkaze, kakor jih sestavlja recimo lastnik palače na dunsjem ringu? Vzorcji so že tako sestavljeni, da se takoj spozna, dotični, kateri jih je sestavljaj, je imel samo velikomestne razmere pred očmi. Zakaj toliko nepotrebne dela? Pri navadnih dainarjih, ki še za sol nimajo, iskati dohodkov, od katerih bi se utegnila plačevati osebna dohodnina, ali ni to nespametno? In kedar gospodar kake hribovske hišice napove, koliko najemnine mu gost plačuje, davčni nadzornik takoj pokliče najemnika pred-se, da se prepriča, je li res, kar je gospodar povedal gledé najemnine. Iz samo jedne občine je bilo povabljenih h davkariji na jeden dan 27 tacih najemnikov. In reveži so morali čakati od 9. ure do opoludne in še niso bili zaslišani. Pa se je govorilo, da novega davka revni ljudje ne bodo občutili. Občutijo ga že sedaj. Saj je za reveža hud davek, ako zgubi dnino in ima še stroške. Kako se bode preživel čez zimo, ako ne bode sedaj v jeseni zaslužil nekaj krajcarjev!

(Mrtvoud) je zadel občespoštovano trgovko nasproti stolni cerkvi v Ljubljani, gospo Marijo Brus-Stefetovo, ko je šla včeraj h korarski maši. Duhovna in zdravniška pomoč je bila takoj pri roki. Zadelo jo je na levo stran života. Danes zjutraj počutila se je nekoliko boljše, iz nevarnosti pa še ni. Prijateljem in znancem se priporoča v molitev.

(† Dr. Janez Ev. Lipold.) Slovenski Štajer je zgubil z veleuč. g. dr. Janezom Ev. Lipoldom enega svojih najiskrenjših slovenskih mož. G. dr. Janez Ev. Lipold se je porodil dne 15. prosinca l. 1842 v Mozirju na spodnjem Štajeru. Po dovršenih ljudskih šolah, katere je obiskoval v svojem rojstnem trgu Mozirju, poslali so ga njegovi stariši v Celje v gimnazijo, katero je zvršil komaj 18 let star. Ko je dokončal gimnazijalne študije, si je izvolil, se posvetiti duhovskemu stanu. Z 21. letom je napravil bogoslovne študije ter bil s papeževim dovoljenjem 22 let star posvečen v mašnika. Mladi mašnik je bil nastavljen le nekoliko mesecev v Novi Cerkvi na spodnjem Štajeru in od tod ga pošljejo pokojni knezoškof Stepišnik na Dunaj v Avgustinej. Ko se je povrnil mladi g. dr. Lipold spet v svojo tako ljubljeno domovino, so ga nastavili knezoškof za kapelana na Vranskem, od koder je šel potem za profesorja bogoslovja v Maribor. Vendar on ni ljubil mestnega življenja, ter je želel samo iti med svoj slovenski narod, na kar je prišel pokojnik k sv. Martinu pri Saleku za župnika, kjer je župnikoval polnih 21 let ter stopil na svoje mu prirojeno politično polje. Kdor pozna lepo Savinjsko dolino in nje prebivalce, ve, kako svesti si Slovenci prebivajo po tej naši lepi slovenski dolini. Ni čuda, da se je že v svoji mladosti navzel naš pokojnik one slovenske odločnosti, katero potrebuje naš mili narod za svoj obstanek v tolikanj od sovražnikov napadanjem slovenskem Štajeru. Kdor je le malo časa občil z g. dr. Janezom Ev. Lipoldom, se je takoj prepričal, da je bil on ne samo po svojem stanu vseskozi odličan duhovnik ampak tudi branitelj naših slovenskih pravic. Ravno to stran, kakor modrega političnega bojovníka za naše slovenske pravice, ga je spoznal Slovenje-Graški okraj ter ga izvolil za svojega deželnega poslance. Bojeval se je za naše pravice polnih 6 let, od l. 1890 do 96., ko ga je pri zadnjih deželnozbornih volitvah še bolezen tolikanj ovirala, da se je naravnost pred svojimi volilci izjavil, da bi mu bilo nemogoče spet iti v Gradec na svoje mesto. Največjo sposobnost in spretnost je kazal v gospodarstvenem oziru. Zato ga najdemo, kakor deželnega poslance tudi v tem odseku. Njegovo zadnje duhovniško mesto pa je bil sv. Peter pod sv. Gorami pri Kraljevem gradu. Semkaj je prišel l. 1893 ter bil za procvet svoje nove župnije vsestranski delaven. Da, smemo reči, dr. Lipold je bil mož, kateri je tukaj deloval s svojo preskušeno previdnostjo. Z njim se je odprlo pri sv. Petru pod sv. Gorami drugo življenje in je jel vladati Lipoldov duh. Bodisi kmet, bodisi njegovi duhovni sobratje našli so v njegovi osebi ne le pravega in zvestega

prijatelja, pa tudi modrega svetovalca. Najbolj, kar se mu je vsakdo čudil, ki ga je poznal po bližaj, bila je njegova tiha in skrita duhovitost. Ta mož ni imel dosti in glasnih besed, ali vsaka njegova beseda je tehtala in veljala. Najmilejši misel zadnjih let njegovega življenja pri sv. Petru pod sv. Gorami pa je bila „cerkvena družba“, kateri je postavil pokojni gosp. dr. Janez Ev. Lipold temelj. Ves gorel in živel je zadnje leto svojega življenja za to misel, kako bi bilo mogoče postaviti pri sv. Petru pod sv. Gorami na mesto stare in male, za tako velikoštevilno župnijo lepo in prostorno hišo Božjo. Ali previdnost Božja ni izvolila dr. Lipolda, ki je bil poln umetniškega duha, da bi postavil on prvaku vseh apostelnov sv. Petru v čast, pod sv. Gorami novo, prostorno in okusno župnijsko cerkev. Zato pa bo njegova najmilejši ideja zadnjih let živeča v ustanovitvi „cerkvene družbe“, katero je on vstvaril. Ali kdo bi mogel misliti, kako nas je presenetil glas, ko zazvemo — gosp. dr. Lipold ni več med živimi! Na vse strani južne Štajerske se je takoj raznesel glas, da je dr. Janez Ev. Lipold zatislil svoje oči, če ravno smo že to prej sami dolgo časa mislili s strahom sami zase. Dne 7. oktobra pa so odposlani na vse strani brzjavili, da je izdahnil naš cenjeni deželni poslanec dne 6. oktobra ob 8. uri na večer svojo blago dušo. Pač mi ne bo treba naglaševati, kako priljubljen je bil pokojnik slovenskemu Štajeru, ker smo videli pri njegovem pogrebu zbranih 28 gosp. duhovnikov iz slovenskega Štajera. Njegovega pogreba so se udeležili tudi nekateri sosedni duhovni sobratje iz bratske Hrvatske. Sv. opravilo v cerkvi in spreved je vodil gosp. častni kanonik, dekan in župnik Kozjanski Janez Ev. Bosina, katerega se je vdeležila cela domača in sosedne župnije. Videli smo med vdeleženci spreveda veliko število odličnih oseb z okrajnega zastopa in učiteljstva. Počastil je spreved tudi c. kr. vodja okrajnega glavarstva v Brežicah g. Julij pl. Vistarini in sodnijski pristav g. dr. Jos. Kotnik, se svojo navzočnostjo. Tako se je preselil izmed bojovníkov za svojo slovensko domovino spet znameniti mož v večnost, — ostalim pa pokazal, kako vroče naj ljubimo svoj dom in naše pravice.

(Dopolnilna volitev v deželni zbor) mesto pokojnih poslancev Lavrenčiča in Kersnika, kot zastopnikov vipavsko-idrijskega okraja, oziroma trgovske in obrtne zbornice se vrši dne 16. novembra.

(Slovenec v naučnem ministerstvu.) Češkimi listom se poroča z Dunaja, da je naučni minister pozval v svoje ministerstvo profesorja državne gimnazije v II. dunajskem okraju, Slovenca dr. A. Primožiča.

(Ogenj.) V soboto proti polnoči je začelo goreti na Kantzovih hlevih nekdanje Nuškove vojašnice v Trnovem. Zgorelo je veliko mrve. Govori se, da je škode 20 tisoč, poslopje je zavarovano za 30.000. Ogenj je navstal vsled neprevidnosti. Gasilci so hvalvredno delovali ter se jim je posrečilo ogenj omejiti.

(Požar.) Iz St. Vida, dne 10. oktobra: Sinoči okoli 11. ure pričel je vezani kozolec goriti pri Francetu Končanu v Dravljah. Gasilno društvo iz št. Vida je ogenj hitro omejilo ter pogasilo. — Škode je 700 gld., zavarovan je bil pa le za 150 gl. Ogenj je bil menda po zlobnosti zaneten.

(Premovanje konj za leto 1897.) [Konec.] — Pri premovanju v Kamniku so dobili: a) za kobilo z žrebetom posestnik: Ivan Urh iz Vopovelj 30 gold.; b) za mlade ubrejene kobile posestniki: Jakob Stok iz Pristave 25 gld., Ivan Drešar iz Kaple Vasi 20 gld., Anton Černivec iz Sinkovega Turna 15 gld., Ivan Stupar iz Nasovč in Jarnej Slapnik iz Zgornjega Tuhinja vsak srebrno svetinjo; c) za eno- in dveletne žrebice posestniki: Ivan Sivec in Jakob Stok oba iz Preserij vsak po 10 gold. — Pri premovanju na Vrhniki so dobili: a) za kobilo z žrebetom posestniki: Frančišek Mrak iz Plešivice 35 gld., Frančišek Trček iz Bevk 20 gld., Ivan Jeraj iz Sinje Gorice 15 gld., Frančišek Remškar iz Loga 15 gld., Ivan Kanec iz Podsmreke 15 gold., Ivan Marinko iz Vnanjih Goric, Matija Lenarčič iz Loga in Frančišek Oven iz Podsmreke vsak srebrno svetinjo; b) za mlade ubrejene kobile posestniki: Ivan Novak iz Notranjih Goric 25 gld., Martin Pleško iz Brezovice 20 gld., Anton Batar iz Podsmreke 15 gld., Josip Dolinar iz Kozarij in Ivan Kušar iz Brezovice vsak

srebrno svetinjo; c) za eno- in dveletne žrebice posestniki: Ivan Marinko iz Vnanjih Goric 10 gld., Frančišek Remškar iz Loga 10 gld., Anton Lenič z Brezovice, Josip Kavčnik iz Loga in Matija Remškar z Brezovice vsak srebrno svetinjo. — Pri premovanju v Ribnici so dobili: a) za kobilo z žrebetom posestnik: Bernard Kovačič iz Sodražice 15 gld., b) za mlade ubrejene kobile posestniki: Ivan Bregar iz Ribnice 25 gold., Josip Češarek iz Nemške Vasi 20 gold., Jakob Češarek iz Dolenje Vasi 15 gold., Andrej Podboj iz Ribnice, Anton Tanko iz Goriče Vasi in Jurij Mihič iz Skalovja pri Kočevju vsak srebrno svetinjo; c) za eno- in dveletne žrebice posestniki: Jurij Hutter iz Željen pri Kočevju 10 gld., Ivan Bus iz Ribnice 10 gld., Josip Zamida z Male Gore, Jurij Mihič iz Skalovja pri Kočevju, Josip König iz Gorenje Vasi pri Kočevju in Jurij Poje iz Zajčjega Vrha vsak srebrno svetinjo. — Pri premovanju v St. Jarneju so dobili: a) za kobilo z žrebetom posestniki: Ivan Stojin iz Ostroga 35 gld., Matija Venč iz Zaboršta 20 gld., Josip Tavčar iz St. Jarneja, Josip Globelnik iz Škocijana in Anton Barborič iz Cadrežev vsak po 15 gld., Ivan Rotman iz Kopice in Anton pl. Fettich-Frankheim iz St. Jarneja vsak srebrno svetinjo; b) za mlade ubrejene kobile posestniki: Frančišek Fabijan iz Dolnjega Gradišča 25 gld., Ivan Vrtačič iz Pristavice 20 gld., Peter Kerhin iz Dolnjega Gradišča 15 gld., Josip Janežič iz Most in Josip Banič iz Šmednika vsak srebrno svetinjo; c) za eno- in dveletne žrebice posestniki: Ivan Stojin iz Ostroga 15 gld., Ivan Kerhin iz Zgornjega Gradišča, Mihael Farrer iz Velike Vasi in Matija Miklavčič iz Mahorovec vsak po 10 gld., Janez Škrjanc iz Kostanjevice, Peter Kerhin iz Spodnjega Gradišča in Martin Soln iz Sela vsak srebrno svetinjo. — Pri premovanju v Trebnjem so dobili: a) za kobilo z žrebetom posestniki: Josipina Hribar iz Velikega Gabra 20 gld., Anton Bizjak iz Skuč in Frančišek Grabnar iz Velikega Gabra vsak po 15 gld.; b) za mlade ubrejene kobile posestniki: Ivan Zajec iz Podboršta 25 gld., Frančišek Razdrh iz Temenice 20 gld., Frančišek Bizjak iz Skuč 15 gld., Josipina Hribar iz Velikega Gabra in Julij Treo iz Male Vali vsak srebrno svetinjo; c) za eno- in dveletne žrebice posestniki: Ivan Slak iz Knežje Vasi in Ivan Smolič iz Skuč vsak po 10 gld., Josip Mavsar iz Igljenika, Anton Kukenberger iz Zgornjih Ponikev, Jakob Košak iz Družinske Vasi in Josip Bregar iz Stojanskega Vrha vsak srebrno svetinjo.

(Razpisana) je služba četrtega učitelja v Mengšu. Prošnje do 14. okt. okr. šol. svetu v Kamniku.

* * *

(François Coppée.) Slavni francoski pesnik François Coppée se je vrnil v katoliško cerkev. Dolga, nevarna bolezen ga je privezala na posteljo, zdravniki niso imeli več upanja v njegovo ozdravljenje. A Coppée je le ozdravil. V „Le Journal“ objavlja članek: „Panem nostrum quotidianum!“ Piše proti koncu: Pogostoma sem molil v svoji dolgi bolezni to krasno molitev, vrnil sem se k „stari pesmi“, kakor pravi socialist Jaurés. Ne smemo, da vliiva ta molitev v trpeče srce sladki balzam, daje mu tudi pogum in upanje. Vse je obseženo v čudovitem Otčenašu, tudi rešitev družabnega vprašanja. Panem quotidianum, naš vsakdanji kruh! Da, to je vse, kar more človek od življenja zahtevati in pričakovati. A, ako bi nekoliko več mislili na nauke, ki so bili skoro pred 2000 leti dani, ako bi se med seboj bolj in resno ljubili, kakor je Izveličar hotel, imeli bi vsakdanji kruh in ne bi bili oddaljeni od kraljestva pravice, kraljestva Božjega.

Društva.

(Družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani.) Sl. Slovenska Matica posebnim dopisom obvešča našo družbo o svečanostnem pogrebu Jernej Kopitarjevih umrjelih ostankov. Označeni cerkveni čin se izvrši v torek, 12. t. m. ob 4. uri popoldne z ljubljanskega južnega kolodvora do sv. Kristofa. Usojam si torej k temu čestitemu dejanju pričujočim dostojno vabiti vse č. gg. vodstvene ude, nadzornike in razsodnike družbe sv. Cirila in Metoda.

Vodstvo družbe sv. Cirila in Metoda. V Ljubljani, dne 8. oktobra 1897.

Tomo Zupan,
prvomestnik s. r.

